

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 22, 2017

Nummer 22, 2017

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:7700](#) 05-09-2017

Salland B.V. / bestuurder Huisman Transport B.V.

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:2477](#) 05-09-2017

Safety Bell

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:3804](#) 29-08-2017

Kozijnenbouw

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:1444](#) 18-04-2017

G/Tulip Air Lease

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:4592](#) 06-09-2017

Bedrijvenpark met gebrekkige riolering

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:2474](#) 23-03-2017

Maestron

RECHTSPRAAK

Bedrijvenpark met gebrekkige riolering

Persoonlijke aansprakelijkheid van bestuurders/ontwikkelaars wegens de oplevering van een bedrijvenpark met een niet deugdelijke riolering? De rechtbank oordeelt dat geen sprake is van een ernstig verwijt, ook indien wordt aangenomen dat de bestuurders nalatig zijn geweest bij de vervulling van hun (collectieve) taak om de riolering bij de ontwikkeling van een bedrijventerrein te controleren.

In deze zaak is een bedrijvenpark opgeleverd met, wat later is gebleken, een niet-deugdelijke riolering. Het bedrijvenpark (inclusief de riolering) is opgeleverd door een ontwikkelingscombinatie van vier vastgoedontwikkelaars die een samenwerkingsverband (de ontwikkelingscombinatie) zijn aangegaan om het bedrijvenpark aan te leggen. Eiseres is later opgericht en heeft als statutair doel om het eigendom te verkrijgen van het bedrijventerrein dat gebouwd is door de ontwikkelingscombinatie. Gedaagde sub 1 en gedaagde sub 2 waren niet alleen bestuurders van eiseres, maar ook als ontwikkelaar van het bedrijvenpark werkzaam binnen de ontwikkelingscombinatie. In de onderhavige procedure vordert eiseres voor recht te verklaren dat het bestuur onrechtmatig heeft gehandeld door verwijtbaar tekort te schieten in de behoorlijke vervulling van hun bestuurstaak en uit dien hoofde aansprakelijk zijn voor de als gevolg daarvan geleden schade.

De rechtbank overweegt dat op het bestuur van eiseres de collectieve taak rustte om te controleren of het door haar te verwerven bedrijventerrein deugdelijk was, inclusief de riolering, en dat, ook als wordt verondersteld dat de bestuurders nalatig zijn geweest bij het vervullen van die taak, er geen sprake is van een ernstig verwijt in de zin van artikel 2:9 BW, ook niet als de bestuurders nalatig zijn geweest in de uitoefening van hun collectieve taak om de riolering te controleren. Volgens de rechtbank had eiseres in eerste instantie de ontwikkelingscombinatie moeten aanspreken tot vergoeding van schade op grond van wanprestatie, en niet gedaagden als voormalig bestuurders, mede gelet op de zeer ingrijpende gevolgen van het verhalen van de kosten van renovatie van de riolering voor de bestuurders en hun families. Dit weegt naar het oordeel van de rechtbank zwaar in het nadeel van eiseres. Nu

er geen zodanig ernstig verwijt valt te maken van (veronderstelde) nalatigheid van de bestuurders, kan de rekening niet bij hen worden neergelegd.

De rechtbank wijst de vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 06-09-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:4592

Zaaknummer: C/16/424099 / HA ZA 16-737

Rechters: J.K.J. van den Boom

Advocaten: W.R. de Vries, B.A. Sturm en J.P. Hellinga

Wetsartikelen: 2:9 BW en 5:20 BW

RECHTSPRAAK

Safety Bell

Vordering in kort geding van de verkoper van een eenmanszaak tot nakoming van de koopovereenkomst op grond van een 403-verklaring. In hoger beroep staat de vraag centraal hoe de 403-verklaring moet worden uitgelegd. Het hof oordeelt dat door de bekrachtiging van een rechtshandeling verricht door een vennootschap in oprichting de schuld uit hoofde van de overeenkomst onder de reikwijdte van de 403-verklaring van de moedermaatschappij van de opgerichte vennootschap is gebracht.

Deze zaak gaat over de uitleg van een 403-verklaring. De eigenaar van eenmanszaak Safety-Bell ('de verkoper') heeft de activiteiten van zijn eenmanszaak verkocht en overgedragen aan Safety-Bell B.V. i.o. Namens deze vennootschap in oprichting is de transactie aangegaan door de rechtsvoorganger van geïntimeerde Hillson Holding B.V. ('Hillson Holding'). Na de oprichting van Safety-Bell B.V. ('Safety Bell') zijn de voor de oprichting verrichtte rechtshandelingen bekrachtigd. Hillson Holding heeft daarna een 403-verklaring gedeponeerd waarin ze zich hoofdelijk aansprakelijk heeft gesteld voor de schulden van Safety-Bell vanaf het begin van het jaar waarin de transactie heeft plaatsgevonden. De verkoper van de eenmanszaak heeft in een separate procedure Safety-Bell en Hillson Holding aangesproken tot betaling. Die vordering is toegewezen, waartegen hoger beroep is ingesteld. Tegelijkertijd heeft de verkoper Hillson Holding en haar bestuurder aangesproken tot voldoening van de koopsom op grond van de 403-verklaring omdat Safety-Bell geen verhaal bood. De voorzieningenrechter heeft deze vordering van de verkoper afgewezen, waarop de verkoper zijn vordering heeft overgedragen aan Hoad Holding B.V., appellante in deze procedure.

Het hof stelt voorop dat het om de uitleg van de 403-verklaring gaat en overweegt dat bij de uitleg daarvan belangrijk is te realiseren dat het gaat om een niet tot een bepaalde partij gerichte, eenzijdige rechtshandeling waaruit rechtstreekse aansprakelijkheid van de moedermaatschappij tegenover crediteuren voortvloeit (HR 20 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AE4663, *Akzo/ING*). Het hof overweegt dat Hillson Holding hoofdelijk

verbonden is voor de schuld aan verkoper uit hoofde van de koopovereenkomst met Safety-Bell. De bekrachtiging door Safety-Bell na de oprichting is de rechtshandeling waaruit voor Safety-Bell een schuld jegens de verkoper voortvloeit. Tot aan de bekrachtiging van de rechtshandeling bestond de koopovereenkomst tussen de verkoper en de namens Safety-Bell B.V. i.o. handelende partij, dat was (de rechtsvoorganger van) Hillson Holding. Dat Safety-Bell door de bekrachtigingshandeling na haar oprichting met terugwerkende kracht in de positie trad van de rechtsvoorganger van Hillson Holding doet er niet aan af dat door de bekrachtiging een schuld van Safety-Bell aan de verkoper is ontstaan. Deze schuld valt naar het oordeel van het hof onder de 403-verklaring.

Het hof vernietigt het oordeel van de voorzieningenrechter en veroordeelt Hillson Holding tot betaling.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 05-09-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:2477

Zaaknummer: 200.192.670/01

Rechters: H.J. Vetter, A.A. Rijperman en J.L.M. Groenewegen

Advocaten: B.W. Brouwer en B.A.J. van Lammeren

Wetsartikelen: 2:403 BW

RECHTSPRAAK

Salland B.V. / bestuurder Huisman Transport B.V.

Vordering van een tankmaatschappij, die tankpassen op krediet heeft verstrekt aan een transportbedrijf, tegen de (indirect) bestuurder van de laatstgenoemde vennootschap tot schadevergoeding wegens onbetaald gebleven getankte brandstof. Het hof oordeelt dat de bestuurder in de gegeven omstandigheden geen persoonlijk, ernstig verwijt kan worden gemaakt en evenmin onrechtmatig heeft gehandeld.

EFR Nederland B.V. (voorheen: Salland Olie Maatschappij B.V., 'Salland') is met Huisman Transport B.V. ('Huisman'), welke vennootschap onderdeel uitmaakt van de HSL-groep, een overeenkomst aangegaan voor het tanken op krediet. Geïntimeerde sub 1 is de (indirect) bestuurder van Huisman. Salland verstrekte tankpassen aan Huisman, waarmee haar chauffeurs konden tanken. De kosten die daarmee gemoeid waren, werden na verloop van een betalingstermijn van dertig dagen via automatische incasso afgeschreven van de rekening van Huisman. Rabobank is de huisbank van Huisman. Huisman kon in 2013 niet meer aan haar aflossingsverplichtingen jegens Rabobank voldoen. Rabobank had haar intussen ondergebracht bij de afdeling bijzonder beheer. Om de liquiditeitspositie van Huisman te verbeteren, heeft Huisman in 2013 (in overleg met Rabobank) betalingsregelingen getroffen met enkele grote schuldeisers, waaronder Rabobank. Daardoor konden de facturen van Salland worden voldaan. In februari 2014 hebben gesprekken plaatsgevonden tussen Rabobank en Huisman, nadat Rabobank het betalingsverkeer van Huisman had opgeschort en te kennen had gegeven de financiering niet te zullen voortzetten, tenzij de bestuurder van Huisman liquiditeitstekorten door middel van storneringen zou aanvullen. Huisman kwam met Rabobank overeen dat de facturen van Salland waarvan de betalingstermijn was verstreken, zouden worden betaald om het bedrijf in leven te houden. Door een fout bij Rabobank is een automatische incasso toch gestorneerd, waardoor Salland van de betalingsproblemen van Huisman op de hoogte raakte en de tankpassen blokkeerde. Na overleg tussen Salland en Huisman is voor enkele dagen een betalingsgarantie afgegeven, waarna de tankpassen zijn gedeblokkeerd. Enkele dagen later is Huisman in staat van

faillissement verklaard. Op de faillissementsdatum had Huisman jegens Salland een bedrag van € 238.641 onbetaald gelaten.

Salland heeft de bestuurder van Huisman en geïntimeerde sub 2 (zijn echtgenote) aansprakelijk gesteld op grond van artikel 6:162 BW. In eerste aanleg heeft Salland (voor zover van belang) een bedrag van € 238.641 van de bestuurder gevorderd. De rechtbank heeft geoordeeld dat de bestuurder niet onrechtmatig jegens Salland heeft gehandeld. Daartegen richt zich het hoger beroep.

Onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Hoge Raad heeft het hof als volgt overwogen. Voor de vraag of de bestuurder aansprakelijk is heeft het hof van belang geacht dat i) Salland met Huisman een betalingstermijn van dertig dagen en betaling via automatische incasso was overeengekomen, ii) tussen Huisman en Rabobank maandelijks overleg heeft plaatsgevonden vanaf het moment dat Huisman onder bijzonder beheer is geplaatst, iii) Huisman met haar belangrijkste crediteuren betalingsregelingen had getroffen, iv) Rabobank heeft ingestemd met het uitstel van aflossingsverplichtingen, v) door dit uitstel de liquiditeitsprognose van Huisman een stijgende lijn vertoonde; vi) Huisman in december 2013 een overeenkomst heeft gesloten met een nieuwe klant die een positief resultaat opleverde, vii) Huisman met Rabobank over de voortzetting van de financiering heeft gesproken en taxatierapporten aan haar heeft verstrekt, viii) de facturen van Salland tot 31 januari 2014 telkens tijdig door Huisman zijn voldaan, ix) na opschorting van de financiering door Rabobank met de bank is afgesproken dat betalingen aan Salland zouden voortgaan, x) de stornering een vergissing van Rabobank was en xi) de bestuurder getracht heeft een faillissement af te wenden door te proberen een overeenkomst te sluiten met een potentiële koper. Gelet op deze omstandigheden is het hof van oordeel dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de bestuurder niet onrechtmatig heeft gehandeld jegens Salland. In de gegeven omstandigheden kan de bestuurder geen persoonlijk, ernstig verwijt worden gemaakt, temeer omdat de bestuurder na het opschorten van het betalingsverkeer door Rabobank heeft getracht een oplossing te vinden. Ook van een onrechtmatige daad van de bestuurder in persoon is volgens het hof geen sprake.

Het hof bekrachtigt het bestreden vonnis.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 05-09-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:7700

Zaaknummer: 200.180.621/01

Rechters: J. Smit, D.J. Keur en I. Tubben

Advocaten: A.B. Lever en J.V. van Ophem

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Kozijnenbouw

Vordering van de curator van een gefailleerd bouwbedrijf tegen haar voormalige (indirecte) bestuurders tot betaling van het boedeltekort. Anders dan de rechtbank oordeelt het hof dat de schending van de publicatieverplichting en de overheveling van een concernonderdeel naar een andere vennootschap geen kennelijk onbehoorlijke taakvervulling oplevert.

De failliete vennootschap ('Failliet') exploiteerde een onderneming in onder meer kozijnenbouw en is onderdeel van het concern ('Concern') van een van haar (middellijk) bestuurders ('Bestuurder A'). Op enig moment is besloten de kozijnenbouw over te hevelen naar een andere vennootschap ('K') en uitsluitend te concentreren op de bouw van gevelelementen. Op 31 mei 2011 wordt Failliet op eigen aanvraag failliet verklaard.

In eerste aanleg heeft de curator van Failliet Bestuurder A en drie andere bestuurders ('Bestuurders'), allen als middellijk bestuurders van de Failliet ex artikel 2:11 BW, kennelijk onbehoorlijke taakvervulling in de zin van artikel 2:248 lid 1 en 2 BW verweten. De rechtbank heeft de vordering van de Curator toegewezen en alle Bestuurders veroordeeld tot betaling van het tekort in de boedel in de zin van artikel 2:248 lid 1 BW en tot betaling van een voorschot. Hiertegen richt zich het hoger beroep.

De curator verwijt de Bestuurders allereerst dat over de drie jaren voorafgaand aan het faillissement (2007, 2008 en 2009) geen jaarrekeningen betreffende de Failliet zijn gedeponneerd. Bestuurders doen een beroep op '403'-verklaringen van Bestuurder A namens het Concern die ertoe zouden leiden dat de Failliet niet verplicht was haar jaarrekeningen over 2007, 2008 en 2009 te publiceren, zoals in artikel 2:394 BW voorgeschreven. Het hof constateert dat ergens in 2009 de '403'-verklaring is ingetrokken, waarna een kleine vier maanden opnieuw een '403'-verklaring is afgegeven die niet het element terugwerkende kracht bevat. Een redelijke uitleg van artikel 2:403 lid 1 aanhef en sub f BW, die aansluit bij het doel van de publicatieplicht als bedoeld in artikel 2:394 BW, brengt volgens het hof met zich dat voor het verkrijgen van vrijstelling van de verplichting om een jaarrekening te publiceren,

ten minste noodzakelijk is dat de '403'-verklaring betrekking heeft op schulden, aangegaan of anderszins ontstaan in het gehele desbetreffende jaar. Omdat de '403'-verklaring hier niet aan voldoet, waren Bestuurders dus niet vrijgesteld van hun verplichting om de jaarrekening over 2009 inzake de Failliet te publiceren. Nu vast staat dat de Bestuurders niet aan hun verplichtingen hebben voldaan, hebben de Bestuurders hun taak onbehoorlijk vervuld. Het gaat hier niet om een onbelangrijk verzuim, nu omstreeks een-derde deel van het boekjaar niet werd gedekt door enige '403'-verklaring. Deze kennelijk onbehoorlijke taakvervulling wordt vermoed een belangrijke oorzaak van het faillissement te zijn geweest. De Bestuurders dienen, willen zij hun aansprakelijkheid ontlopen, aannemelijk te maken dat andere feiten en/of omstandigheden een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn geweest. Te dien aanzien oordeelt het hof dat de Bestuurders vooralsnog voldoende de kwetsbaarheid van de Failliet in de crisis aannemelijk hebben gemaakt en dat het vooral de autonome ontwikkelingen in de markt waren die het faillissement van Failliet hebben veroorzaakt.

Een ander belangrijk verwijt van de curator is de overheveling van de kozijnenbouw naar een andere vennootschap. Het hof komt tot het oordeel dat onvoldoende aannemelijk is geworden dat bij voorbaat vast stond dat de Failliet na de overheveling van de productie van houten kozijnen tot ondergang gedoemd was, terwijl er juist voldoende aanwijzingen voorhanden waren dat zonder ingrijpen de Failliet het niet zou hebben gered. Ook al zou de door de Bestuurders gemaakte keuze, al dan niet met kennis achteraf, als een minder gelukkige keuze moeten worden beschouwd, brengt dit niet met zich mee dat de Bestuurders geen beroep zouden kunnen doen op de omstandigheid dat de ondergang van de vennootschap in hoofdzaak aan externe oorzaken | de crisis | was te wijten. Immers, zo vervolgt het hof, niet elke minder gelukkige beslissing leidt tot een terecht verwijt van kennelijk onbehoorlijke taakvervulling (HR 8 juni 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB2053 (Panmo)). De overheveling van de productie van de houten kozijnen naar K is naar het oordeel van het hof onvoldoende om de geslaagde ontzenuwing door de Bestuurders van het vermoeden dat hun onbehoorlijk bestuur (gelegen in het niet voldoen aan de publicatieplicht) een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest, te ontkrachten. Datzelfde geldt volgens het hof voor het feit dat de Bestuurders hebben besloten dat de Failliet een order voor de productie van gevelelementen van haar zustervenootschap heeft overgenomen.

Ook het verwijt dat Bestuurders een ondeugdelijke boekhouding zouden hebben aangehouden acht het hof ongegrond. Volgens het hof is niet gebleken dat een situatie zich heeft voorgedaan waarin de rechten en verplichtingen van de Failliet niet te allen tijde konden worden gekend en voorts is evenmin gebleken dat de boekhouding dusdanig was ingericht dat het bestuur geen op basis van een deugdelijke boekhouding gebaseerde beslissingen kon nemen. De bestuurders hebben gemotiveerd aangegeven dat zij nog steeds op basis van de

voorhanden zijnde administratie en maandrapportages voldoende inzicht hadden in het reilen en zeilen van de onderneming.

Het laatste verwijt van de curator ziet op de keuzes van de Bestuurders die begin 2011 zijn gemaakt en valt uiteen in twee delen. Het eerste heeft betrekking op het aangeboden (tweede) sociale plan met factor $C=-0,25$. De betrokken werknemers maakten hiertegen bij de kantonrechter bezwaar en eisten een factor $C=0,7$, zoals dat ook ten tijde van het eerste sociale plan is aangeboden. Nadat de kantonrechter vervolgens factor $C=1$ heeft toegewezen, hebben de Bestuurders moeten concluderen dat hiervoor geld noch financiering was, reden waarom zij de ontslagaanvraag hebben ingetrokken. Het hof is het niet met de curator eens dat de Bestuurders kan worden verweten dat het de moedermaatschappij financieel niet heeft bijgesprongen, althans dat de Bestuurders zich onvoldoende hebben ingespannen voor de verkrijging van die financiering. Het staat immers voldoende vast dat het hele Concern op dat moment in financieel zwaar weer verkeerde. Een algemene regel dat een moedermaatschappij een sociaal plan bij een dochtermaatschappij moet financieren bestaat niet, aldus nog steeds het hof. Nu vast staat dat de Failliet de kosten van het sociaal plan niet kon opbrengen, is het aanvragen van het eigen faillissement geen teken van een kennelijk onbehoorlijke taakvervulling, zodat het hof oordeelt dat ook het tweede deel van het verwijt faalt.

Het hof vernietigt het bestreden vonnis en wijst de vorderingen van de curator (voor wat betreft de Bestuurders) alsnog af.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 29-08-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:3804

Zaaknummer: 200.171.025_01

Rechters: J.M. Brandenburg, C.W.T. Vriezen en W.J.J. Beurskens

Advocaten: J.G. Princen en L.C.H.J. Hox

Wetsartikelen: 2:248 lid 1 BW, 2:248 lid 2 BW en 25 Fw

RECHTSPRAAK

G/Tulip Air Lease

Arrest na verwijzing; vervolg op HR 5 september 2014, ECLI:NL:HR:2014:2628, OR 2014-0415 (Tulip Air). Het hof oordeelt dat de bestuurder/gevolmachtigde die namens A een tweetal vliegtuigen verkoopt, waarna hij bewerkstelligt dat betaling van de koopsom op een bankrekening van een door hem bestuurd vennootschap wordt gestort, in de gegeven omstandigheden niet persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt.

In 2004 heeft geïntimeerde ('G'), handelend als gevolmachtigde van appellante ('A'), een tweetal vliegtuigen aan Turbine Aircraft Marketing Inc. ('Turbine') verkocht en heeft G aan Turbine een factuur verstuurd met het verzoek om de koopsom van \$ 230.000 te betalen op de bankrekening van Tulip Air Lease B.V. ('TAL'), waarvan G bestuurder was. Vervolgens heeft TAL \$ 160.000 aan Dynamic Air B.V. ('Dynamic') overgemaakt. In de onderhavige procedure heeft A zich op het standpunt gesteld dat G in privé heeft gehandeld door buiten de volmachten te treden toen hij het bedrag dat aan A overgemaakt had moeten worden, heeft laten overmaken aan TAL en daarvan een gedeelte heeft laten doorbetalen door TAL aan Dynamic. Rechtbank en hof oordeelden onder meer dat G erin is geslaagd te bewijzen dat hij niet in privé handelde maar in zijn hoedanigheid van directeur van TAL. In cassatie stond centraal in hoeverre G in privé, naast TAL, jegens A aansprakelijk is voor de koopsom. De Hoge Raad heeft bij arrest van 5 september 2014 (ECLI:NL:HR:2014:2628; OR 2014-0415, m.nt. M. Mussche) het door het Gerechtshof Den Haag gewezen arrest vernietigd en het geding ter verdere behandeling en beslissing verwezen naar het Gerechtshof Amsterdam. Daartoe overwoog de Hoge Raad kort gezegd dat in cassatie veronderstellenderwijze ervan moet worden uitgegaan – nu het hof dit in het midden heeft gelaten – dat G persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt omdat hij in strijd met de hem gegeven instructie heeft bewerkstelligd dat de koopprijs werd overgemaakt aan Tulip Air Lease, en dat in dat licht niet valt in te zien waarom bekendheid van (ook) A met de zwakke financiële positie van (o.m.) TAL zou meebrengen dat de beweerdelijk geschonden norm niet zou strekken tot bescherming van A, zoals het hof heeft overwogen. Indien ervan wordt uitgegaan dat reeds het

overmaken van de koopprijs aan TAL G persoonlijk ernstig kan worden verweten, valt bovendien niet in te zien in welk opzicht diens aansprakelijkheid wordt beïnvloed door zijn bekendheid met de financiële positie van een derde aan wie TAL vervolgens een bedrag heeft overgemaakt (Dynamic), aldus de Hoge Raad.

In zijn arrest na verwijzing stelt het hof voorop dat in dit stadium van het geding de vraag aan de orde is of G van het bewerkstelligen van deze wijze van betaling van de koopsom (en doorbetaling van het grootste deel van het door TAL ontvangen bedrag aan Dynamic) in de gegeven omstandigheden persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Te dien aanzien overweegt het hof dat G een derde, X, als belanghebbende tevens vertegenwoordiger van A mocht beschouwen en dat over de besteding van de opbrengst van de verkoop afspraken bestonden over de doorbetaling aan Dynamic, althans dat hij daar ten tijde van de uitvoering van de koop vanuit heeft mogen gaan. Over het niet in acht nemen door G van eventuele, door een derde, gegeven mondelinge instructies omtrent de wijze waarop de koopsom diende te worden voldaan, oordeelt het hof dat G in de gegeven omstandigheden geen verwijt van kan worden gemaakt, omdat het juist op de weg van X had gelegen om G te informeren over de gewijzigde afspraken. Tot slot overweegt het hof dat de stelling van A dat 'G serieus rekening diende te houden met een terugbetalingsverplichting van TAL en/of Dynamic aan A', geen steun vindt in de feiten. Daarmee komt het hof niet toe aan de beantwoording van de vraag of G in dat kader een persoonlijk ernstig verwijt te maken valt.

Het hof bekrachtigt de bestreden vonnissen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 18-04-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:1444

Zaaknummer: 200.174.474/01

Rechters: E.E. van Tuyl Serooskerken-Röell, M.P. van Achterberg en D.J. Oranje

Advocaten: M.M. Stolp en J.J.M. van Driel

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Maestron

Toewijzing verzoek tot heropening van de vereffening van Maestron B.V.

Deze zaak betreft een verzoek tot heropening van de vereffening van Maestron B.V. en benoeming van een vereffenaar als bedoeld in artikel 2:23c BW.

De rechtbank overweegt dat uit de overgelegde stukken blijkt dat het faillissement van Maestron is opgeheven wegens gebrek aan baten, waarmee Maestron krachtens artikel 2:19 lid 1 sub c BW is ontbonden en tevens krachtens lid 4 van datzelfde artikel is opgehouden te bestaan. Ook stelt de rechtbank vast dat nadien van het bestaan van een bate is gebleken. Nu hieruit genoegzaam blijkt van de noodzaak de vereffening te heropenen, tevens gebleken is van de noodzaak van benoeming van een vereffenaar, er geen verweer is gevoerd noch anderszins van bezwaren is gebleken, wijst de rechtbank het verzoek toe, met benoeming van de curator als vereffenaar.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 23-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:2474

Zaaknummer: C/13/615190 / HA RK 16-333

Rechters: R.A. Dudok van Heel

Advocaten: M. van Bommel

Wetsartikelen: 2:23c BW en 2:19 BW